Каравели відходять. Порожніють порти.
Проминають вітрила. За вікнами осінь.
Замітають вітри вернісажі. З картин
Тихо сходять старці і ідуть собі босі
У світи. А в світах – тільки сонми тривог
І замети зі снігу й піску. І самотньо
На трухлявому ґанку сидить собі Бог
І латає вітрила. За сотнею сотню.